

Anika Redhed

Cappuccino in Jordanië

Reis langs kamelen en koelkastmagneten

PERKY PAPER PUBLISHERS ◦ UTRECHT

Copyright © 2019 Anika Redhed
Omslagfoto © Harrison Redhed
Omslagontwerp Anika Redhed

ISBN 97 890 8092415 4
NUR 508

www.anikaredhed.com

“Travellers are the greatest ambassadors of tolerance.”
Koningin Rania van Jordanië

Inhoudsopgave

Spoken in de nacht.....	9
Steken zonder water.....	12
Wat God wil.....	15
Geloof, hoop en water.....	21
Zoute Botox.....	26
Zwemmen als een badeend.....	30
Wet van de Oudegracht.....	35
Ontbijt met nasmaak.....	37
Een kasteel van Jan Steen.....	44
Hoe herken je een ruïne?.....	48
Hanen en karavanen.....	54
De vlag strijken.....	60
De koude kloof.....	64
Onze eerste kruistocht.....	69
E-nummers met een gouden randje.....	73
Om de tuin geleid.....	78
Bavianenkont.....	83
De Costa del Sol van Petra.....	88
Het mysterie van de mens.....	95
Sheep have all the fun!.....	99
Het was hartstikke leuk.....	103
Walrus in de woestijn.....	109
In Jordanië kan alles I.....	115
He's from Barcelona.....	119
Toveren met tijd.....	125
Hotel op stelten.....	129
Karrensporen en keizers.....	135
Gods wegen zijn wonderlijk.....	139

De heilige hand.....	145
In Jordanië kan alles II.....	149
Bronnen.....	153
Tips.....	154

Spoken in de nacht

We rijden door een vlak, lantaarnloos land en zien alleen dat wat de koplampen mogelijk maken. Na een late landing in Amman zijn we in een taxi gestapt. Morgen halen we de huurauto op van het vliegveld. Zo goed mogelijk probeer ik in het donker te volgen waar we moeten afslaan, zodat we morgen makkelijk de weg kunnen terugvinden. Ik zit voorovergebogen op de achterbank, maar plof al snel naar achteren. Om precies te zijn op het moment dat we de snelweg afrijden als spookrijder, via een weg die eigenlijk alleen een oprit is.

Zo val ik al de eerste avond door de mand: ik ben geen reiziger, want die past zich aan. Een *echte* reiziger doet in Rome hetzelfde als de Romeinen. Dat is op zich een goed idee, zeker in een land waar de Romeinen zoveel pilaren en karrensporen achterlieten. Ik probeer het ook wel: ik heb mijn korte mouwen en rokjes thuisgelaten en eet graag een balletje falafel, maar daarmee heb ik de grens van mijn aanpassingsvermogen bereikt. In Nederland voel ik me vaak een vreemde, maar in den vreemde heb ik gemerkt dat ik een aantal calvinistische tradities niet van me af kan schudden, zoals avondeten voor acht uur en *niet* spookrijden. Vooral in dat laatste ben ik vrij principieel.

Ik zie twee koplampen op ons afkomen aan de rechterkant van de weg. De vraag of ze hier links rijden flitst door mijn hoofd, maar dat is niet zo. Dat was Namibië.

'Ze rijden hier toch rechts?' vraagt Harrie.

'Ja.'

Wij rijden goed; de brommer die ons tegemoetkwam, reed tegen het verkeer in. De chauffeur, een mobiel tegen zijn hoofd geplakt, lijkt het niet eens op te vallen.

'Hoe hard mag je hier?' vraagt Harrie.

'Geen idee,' antwoord ik.

'Dat moeten we even googelen. We moeten wel weten wat de regels zijn voor we zelf gaan rijden.'

'Goed idee.'

In een duister straatje worden we afgezet. We zien het Black Iris Hotel dat we niet geboekt hebben, maar wel als bestemming aan de taxichauffeur hebben opgegeven. Dat was bij gebrek aan huisnummers het makkelijkst. Onze Airbnb zou ernaast moeten liggen. Terwijl Harrie het lokale briefgeld leert kennen in een gesprek met de wisselgeldloze chauffeur, zoek ik uit hoe we deze vesting binnenkomen. Het pand naast het hotel is omgeven met een hoge muur en voor het pad naar de voordeur hangt een metalen hek met een stevig slot. Deurbellen bestaan hier ook niet, dus we rammelen aan het hek en roepen. Af en toe scheurt er een auto voorbij, maar verder is het stil in de vroege nacht in Madaba.

Een vreemd land moet je je eerst eigen maken. Je moet wennen aan de straten, het landschap en de mensen, aan de geuren en geluiden, aan de sfeer. Meestal zijn een paar uur voldoende om niet alleen je lichaam, maar ook je hoofd te laten landen. Bij daglicht gaat dat sneller dan in het donker. Betekenen de graffiti en het braakliggende terrein dat dit een achterbuurt is? Welk roepen is een groet en welk gillen alarmerend? De eerste uren, als je nog geen enkele sensor voor veiligheid hebt ontwikkeld, wil je niet 's avonds laat in een eenzame straat doorbrengen.

We staren naar het huis en hopen dat er een lamp aangaat. Niets. We lopen langs het hek en de muur, op zoek naar een